

Preek Zacharia 8: 20-23, 2 Cor. 3: 1-3 HSV

Broeders, zusters,

Het Bijbelboek, geschreven door de profeet Zacharia is niet zo heel bekend. Zijn boek staat tussen de zogenaamde kleine profeten. Het is het op één na laatste boek van het Oude Testament. Toch is het een zeer interessant boek. Want Zacharia mag profeteren over de Messias die gaat komen. Maar ook over de zegen die het volk Israël zal verspreiden over de wereld op het moment dat de Messias zal regeren vanuit Jeruzalem. Over die tijd heeft hij het ook in de zojuist gelezen tekst:

....dan zullen veel volken komen en machtige heidenvolken, om de HERE van de legermachten in Jeruzalem te zoeken.....dan zal het gebeuren dat tien mannen uit alle talen van de heidenvolken, vastgrijpen, ja, de punt van de mantel van een Joodse man zullen zij vastgrijpen, en zeggen: wij gaan met u mee, want wij hebben gehoord dat God met u is.

Prachtige woorden, maar misschien is het wel goed om ons even te realiseren in welke situatie Zacharia deze woorden uitspreekt. Want de situatie is helemaal niet zo rooskleurig. Het is nog maar enkele tientallen jaren geleden dat er helemaal niets meer over was van Gods volk. De tien stammen van Israël zijn afgevoerd naar Assyrië en later heeft Nebukadnezar de laatste twee stammen naar Babel verbannen. Zeventig jaar lang hebben ze daar in ballingschap geleefd. Het land Israël ligt er belabberd bij en Jeruzalem ligt in puin. De tempel is verwoest.

En toen de Perzische koning Kores aan de macht kwam heeft hij, na zeventig jaar ballingschap de Joden toestemming gegeven om weer terug te keren naar hun eigen geboortegrond. En het is in die tijd dat Zacharia profeteert onder de teruggekeerde ballingen. Hij is een tijdgenoot van de profeten Haggai en Maleachi. Zacharia roept zijn volksgenoten op om de verwoeste tempel weer te gaan herbouwen. En dat ging echt niet allemaal even vlot.

Dat is de situatie, een stelletje teruggekeerde ballingen, een land dat nog een woestenij is, geen tempel waar God woont, geen hoofdstad meer met veilige muren.

En dan komt daar die Zacharia met z'n boodschap. "Laten we de tempel bouwen, laten we het land weer opbouwen, want dan komt de Messias. In Zach. 9:9 zegt hij:

Zie uw Koning zal tot u komen, rechtvaardig, en Hij is een Heiland, arm, en rijdend op een ezel, op een ezelsveulen, het jong van een ezelin.

Het is vijfhonderd jaar nadat Zacharia deze woorden uitsprak, dat Jezus de zoon van Maria, een eenvoudige arme Joodse vrouw uit Nazareth, op een ezel klimt, en de mensen spreiden hun kleren op de grond, rukken palmtakken van de bomen en juichen: Hosanna, hosanna de Koning komt.....

De woorden van Zacharia komen tot vervulling. En wie heeft toen niet gedacht dat de rest van zijn woorden ook direct in vervulling zouden gaan.

Want Zacharia profeteerde ook over de heerschappij van die Messias, van zee tot zee, van de Eufraat tot aan de einden der aarde (9:10). Het volk verwachtte na die intocht op de ezel dat Jezus Zijn volk zou gaan bevrijden en dat dan de beloofde vrede zou komen. Maar in plaats van een troonsbestijging stierf Jezus na zijn intocht als een martelaar een afschuwelijke dood aan een vervloekt houten kruis.

Maar na Zijn dood en opstanding zien we dat heel veel mensen uit de heidenvolkeren in de Here Jezus de Messias hebben herkend. En vandaag leven er miljoenen en miljoenen mensen die zich een volgeling van Jezus Christus noemen. Nu zijn er bijbeluitleggers die dit feit, dat er zoveel mensen uit andere volken zijn gaan geloven, als de vervulling van de woorden van Zacharia beschouwen. Wij zijn de heidenvolken die ons als het ware vastklampen aan de slip van de mantel van de Joodse man Jezus. En natuurlijk, daar zit een kern van waarheid in, maar persoonlijk ben ik ervan overtuigd dat de vervulling nog niet voltooid is. Er staan nog beloften open voor Gods volk Israël die nog op vervulling wachten. En daarom mogen we ook vol verwachting uitzien naar wat God voor Zijn volk Israël zal gaan doen.

Omdat de Here Jezus bij zijn eerste komst niet als bevrijder kwam voor Israël hebben nog altijd veel Joden moeite om in Hem de Messias te zien. Maar God belooft via de mond van Zacharia dat daar verandering in komt als de Here Jezus terugkomt.

Want hoor maar wat Zacharia zegt:

....zijn voeten zullen te dien dage op de Olijfberg staan (14:4).

Ik zal over het huis van David en over de inwoners van Jeruzalem uitgieten de Geest der genade en der gebeden; zij zullen hem aanschouwen, die zij doorstoken hebben en over hem een rouwklacht aanheffen als de rouwklacht over een enig kind (12:10).

Dan zal Israël zien wie zijn Messias is. En dan zal ook de langverwachte vrede er zijn.

Onder zijn regering. Want, zegt Zacharia: *Dan zal Ik de wagens uit Efraïm en de paarden uit Jeruzalem teniet doen, ook de strijdboog wordt teniet gedaan; en hij zal de volken vrede verkondigen, en zijn heerschappij zal zich uitstrekken van zee tot zee, en van de Rivier tot de einder der aarde (9:10).*

In die tijd zullen ook de woorden die we gelezen hebben in vervulling gaan. En dan, tijdens dat rijk van vrede zal Israël onder de leiding van de teruggekeerde Messias tot zegen zijn voor alle volkeren van de wereld en de Messias zal als Koning heersen. Dan zullen dus die tien mensen uit allerlei volken en talen zich vastklampen aan een Judese man en zeggen: 'ik ga met je mee, want we hebben gehoord dat God met u is'. Het volk Israël zal dan een aantrekkelijk volk zijn, een volk waar op allerlei manieren de liefdevolle regering van de Messias te ervaren is. De aantrekkingskracht is zo groot dat anderen zich bij hen willen voegen.

Al deze dingen mocht Zacharia zo'n 520 jaar voor Christus al waarnemen. Nogmaals, er was nog helemaal niets van zichtbaar. Een moedeloos arm stelletje teruggekeerde ballingen, een stad in puin, geen tempel voor de eredienst. Maar net zo zeker als de intocht op de ezel en het doorsteken van de Messias hebben plaatsgevonden, zal ook deze tijd aanbreken. De volken zullen het weten dat God met zijn volk is. En Gods volk zal dankzij de Messias tot zegen zijn voor de hele wereld.

Maar nu leven wij in een andere tijd dan Zacharia. Ongeveer 2500 jaar later. De tempel die in Zacharia's tijd uiteindelijk is herbouwd en later door Herodes verfraaid stond er nog in Jezus' tijd. Maar in het jaar 70 – ruim 35 jaar na Jezus' dood en opstanding - is ook deze tempel verwoest en Gods volk is opnieuw verstrooid over de wereld. En het is bijzonder dat in onze tijd sinds 1948 het Joodse volk weer aan het thuiskomen is. Het lijkt erop dat God zijn volk aan het voorbereiden is voor de wederkomst van de Messias.

Maar ondertussen zijn sinds de kruisdood en de opstanding uit de dood van Jezus miljoenen mensen uit de andere volken tot geloof gekomen. Daarin zien we iets van Gods grote verlangen om niet alleen het Joodse volk, maar ook de andere volken te redden. Toen Jezus naar de hemel ging beloofde Hij dat er een getuigenis zou uitgaan van de christelijke gemeente. Zij zullen getuigen in Jeruzalem, Judea, Samaria tot de uitersten van de aarde (Hd. 1:8).

Jezus noemt ons getuigen. Getuigen zijn mensen waar je iets aan merkt. Paulus zegt het in 1 Cor. 3 zo: dat zij brieven van Christus zijn, door de Geest beschreven.

In Paulus' tijd was het niet ongebruikelijk dat een rondreizende prediker een aanbevelingsbrief meekreeg. Paulus doet dat ook in de 1^e Corinthebrief. Hij beveelt Timotheüs aan en spoort de gemeente aan om hem met respect te behandelen omdat hij het werk van de Here doet. Het schijnt zelfs zo te zijn dat valse predikers van deze

aanbevelingsbrieven vervalsten, om hun boodschap gezag te verlenen. Maar Paulus wil daar niet van weten. Hij heeft helemaal geen aanbevelingsbrieven nodig, want zegt hij tegen de Corintiërs: 'jullie zijn mijn aanbevelingsbrieven!' Jullie veranderde levens zijn het levende bewijs dat ik een echte boodschapper van Christus ben. Want dat is wat er gebeurt als je tot geloof komt. Dan verander je. Dan gaat de Geest met je aan het werk, je wordt een nieuwe schepping, je komt tot leven.

De Corintiërs die tot geloof kwamen hebben afstand genomen van hun oude leven. Ze namen afstand van de afgoden en ook van de uitspattingen die met de afgodendienst gepaard gingen. Ze hebben hun schuld beleden en zich met God laten verzoenen, in het besef dat er op Golgotha een ruil plaatsvond. *Want Hem die geen zonde gekend heeft, heeft Hij voor ons tot zonde gemaakt, opdat wij zouden worden gerechtigheid van God in Hem (2 Cor.5:21)*. Alle schuld van de Corintiërs werd op Christus gelegd en de gerechtigheid van Christus werd de Corintiërs toegerekend.

Hij is voor allen gestorven, opdat zij die leven, niet meer voor zichzelf zouden leven, maar voor Hem Die voor hen gestorven en opgewekt is (2 Cor.5:15). En die bevrijding van schuld en de toewijding om hun leven in dienst van God te stellen, maakte die Corintiërs tot leesbare brieven. Hun leven was een getuigenis van een veranderd leven.

En daar komen die twee Bijbelgedeelten bij elkaar. De Judese man aan wie als het ware af te lezen was dat God met hem was, een getuigenis dat zo sterk is dat tien mannen zich aan hem vastklampen.

En de Corintiërs, wiens veranderde levens een zichtbaar getuigenis waren in hun omgeving. Hun bekering van hun oude leven en hun toewijding aan hun Heer en Heiland waren van hen af te lezen.

Zo komen we op deze evangelisatiezondag ook aan de toepassing toe. De vraag die op ons afkomt is deze: wat is er zichtbaar in onze levens? In de eerste plaats persoonlijk, maar ook als gemeente. Wat zien ze in ons? Natuurlijk, we gaan naar de kerk en we zullen ook wel dingen nalaten die absoluut niet passen bij een christelijk leven. Maar aan die Judese man uit Zacharia en aan die Corintiërs was niet alleen te zien wat ze níet deden. Dat denken we vaak dat ons getuigenis is dat we niet vloeken, of dat we op zondag dingen nalaten. Bij de mensen die we vanmorgen uit de Bijbel naar voren hebben laten komen was iets anders zichtbaar. Bij de Judese man staat dat God met hem is. En natuurlijk, je kunt daar tegen in brengen dat dit zal gaan gebeuren tijdens het vreedrijk, als Jezus regeert

over Israël en de satan gebonden is. Een bijzondere periode in de heilsgeschiedenis. En zover is het nu nog niet.

Dat klopt, maar dat kun je van de Corintiërs in ieder geval niet zeggen. Zij leven in het zelfde tijdvak als wij nu. De periode tussen hemelvaart en terugkeer van Christus, de periode waarin God bezig is om zoveel mogelijk mensen te redden uit de andere volken. En daar horen wij ook bij. En net als voor de Corintiërs geldt, geldt ook voor ons dat de Heilige Geest de schrijver wil zijn van onze levensbrief.

Dik kans dat jouw buurman of jouw buurvrouw nooit het Evangelie volgens Mattheüs, Markus, Lukas of Johannes zal lezen. Het Evangelie dat zij lezen is het Evangelie volgens jou. Wat is er af te lezen in jou en mijn leven? Dat is de vraag die op deze evangelisatiezondag op ons afkomt.

Op de één of andere manier is evangelisatie altijd een beetje het ondergeschoven kindje in de kerk. De mensen die er mee bezig zijn, zijn de wereldvreemde hobbyisten en het appèl dat van hen uitgaat is een beetje irritant. Het is ongemakkelijk als je wordt opgeroepen iets te doen wat je liever niet doet. En het schuurt helemaal als daarbij het gevoel gegeven wordt dat je, omdat je niet meedoet, niet geestelijk of niet bewogen bent.

Ik begrijp dat, ik begrijp ook dat je jezelf afvraagt of de evangelisatiemethoden van vroeger nog wel aansluiten bij de mensen van vandaag. Op straat staan vinden we niet de manier, deur aan deur gaan vinden we niet de manier en openluchtdiensten zijn misschien ook niet de manier.

Misschien heb je daarin gelijk, maar dan zijn we nog niet klaar. Dan hebben we misschien ontdekt hoe het niet moet, maar hoe dan wel? Bestaat de manier wel? Als we ons er vanaf maken door te zeggen dat de dingen die we doen niet de manier zijn, zonder dat we bidden, zonder te zoeken en na te denken hoe we wèl het Evangelie kunnen uitdragen, dan kan daar maar zo een gebrek aan bewogenheid aan ten grondslag liggen.

Visie voor evangelisatie ontstaat niet door het ontdekken van de juiste methode, maar bij de kern. Heb je de Here Jezus lief, Heb je Hem leren kennen en ben je daar zo door getroffen dat je niets liever wil dan dat anderen dat ook ontdekken? Bid je ervoor dat jijzelf een leesbare brief mag zijn, zodat jij God niet voor de voeten loopt, maar dat door jouw getuigenis in woord en daad iets zichtbaar mag worden van het mooie werk dat de Heilige Geest in jouw leven is begonnen.

En natuurlijk, we zijn nog geen perfecte mensen. Om het een beetje calvinistisch te zeggen, we zijn allemaal zondige mensen. Maar daar mogen we ons niet achter

verschuilen. Dan berusten we in een tekort, alsof het geen Pinksteren is geweest. God heeft ervoor gekozen om zichzelf zichtbaar te maken in deze wereld door een kerk vol gebrekkige mensen. Als we wachten met getuigen totdat onze gebrekkigheid over is, dan zijn we te laat. Dat gaat namelijk pas over als we bij de Heer zijn en dan hebben onze tijdgenoten niet de kans gekregen te horen van die mooie boodschap van de Here Jezus.

Ik weet ook niet of een evangelisatiedienst zoals vanavond de manier is. Vermoedelijk niet. Maar zolang we de manier niet gevonden hebben blijven we het maar proberen. Een samenkomst waar we op een laagdrempelige manier willen uitleggen wat het Evangelie inhoudt. Vanavond zal Aart Elbertsen hier in de kerk spreken over 'Jezus alleen'. Een dienst die bedoeld is om mensen mee te nemen. Het kan maar zo zijn dat jij, in jouw netwerk mensen kent die het zicht een beetje kwijt zijn op de Here Jezus. Of mensen die blijk hebben gegeven belangstelling te hebben en open te staan voor het christelijk geloof. Dan is zo'n dienst een mooie gelegenheid.

Nou verwacht ik niet dat jij, als je straks gewoon door je straat heen loopt, net als die Judese man door tien mensen wordt aangeklampt of ze met je mee mogen vanavond. Misschien is dat klein-geloof van mij. Ik hoop wel dat het zo gaat! Maar wat zou het mooi zijn als het er één is die mee wil, omdat jij hem of haar mee hebt gevraagd.

Zullen we daarvoor blijven bidden? In de eerste plaats dat we zelf, ondanks onze gebrekkigheid, leesbare brieven mogen zijn van Christus. En in de tweede plaats, dat we met de activiteiten die we organiseren mogen aansluiten bij onze medemens.

We hebben net gezegd dat we leven in de periode tussen hemelvaart en de terugkeer van Christus. En in die periode gaat de roep van God nog steeds de wereld in:

Alsof God zelf door ons smeekt, namens Christus smeken wij: laat u met God verzoenen (2 Cor.5:20). Dat is Gods hart. Hij gaat zelf biddend en smekend door de wereld, omdat Hij mensen niet kwijt wil. Zo belangrijk vindt Hij het dat jouw buurman of jouw familielid ook de Here Jezus leert kennen. Zullen wij maar met Hem mee blijven doen en waar we kunnen de Boodschap van Jezus zichtbaar maken?

AMEN